

Proloog

1994

‘Je spreekt met De Bellende Engel, en ik ben er om je te helpen. Kan ik iets voor je doen?’

Engels stem galmde door het kleine kantoor. Haar dienst in de belcentrale was net begonnen. Overdag had ze als standbeeld haar vaste plek op de kathedraal midden in de stad, maar zodra het donker werd, nam ze plaats achter de telefoon om kinderen met vragen of problemen te helpen. Dit deed ze sinds kort niet meer in haar eentje.

Engel keek haar collega even aan. Gargo, een van de waterspuwers van de kathedraal, gaf haar een knipoog toen ook zijn telefoon begon te rinkelen.

‘Hallo, met Engel,’ herhaalde ze in de telefoonhoorn.

‘Dag, ik heb een groot probleem,’ zei een zachte jongensstem.

‘Problemen zijn er om opgelost te worden en ik weet zeker dat ik jou kan helpen,’ zei Engel. Ze pakte een smalle houten bak waarop **MEEST GESTELDE VRAGEN EN HUN ANTWOORDEN** stond. ‘Vertel eens, waarmee kan ik je van dienst zijn?’

‘Ik ben verliefd op iemand uit mijn klas,’ zei de jongen.

‘Hm,’ deed Engel. ‘Vertel, waarom is dat een probleem?’

‘Ze zal nooit iemand zoals ik zien staan, laat staan verliefd op worden. Zij is heel populair in de klas en ik niet,’ zei de jongen. ‘Wij hebben thuis geen geld voor mooie kleren en zodra ik tegen haar probeer te praten, begin ik te stotteren. Wat moet zij nou met iemand zoals ik?’

‘Ik vind het ontzettend dapper dat je mij hebt gebeld. Wat zou je het liefste willen dat ik zou doen?’ vroeg Engel.

‘Kun je zorgen dat ze ook op mij verliefd wordt?’

‘Iemand verliefd op je laten worden is voor mij een beetje lastig. Ik ben helaas geen engel met een liefdespijl,’ zei Engel en ze grinnikte een beetje om haar eigen grapje. De kinderen die naar de centrale belden, wisten natuurlijk niet dat de degene die de telefoon opnam overdag een stenen engel was, die zodra het begon te schemeren tot leven kwam. En in dit geval niet zomaar eentje, maar een wereldberoemd standbeeld dat vele toeristen naar de kathedraal lokte. ‘Maar ik kan je wel helpen.’ Ze bladerde door haar kaartenbak, pakte een kaartje eruit en las voor: ‘Schrijf degene op wie je verliefd bent een liefdesbrief. Niets is mooiers dan de liefde aan iemand verklaren.’

‘Ik kan toch niet zomaar een brief sturen? Dan weet ze meteen dat ik op haar verliefd ben,’ stamelde de jongen.

‘Maar dat is juist de bedoeling! Je schrijft haar een brief en als zij het leest, zal ze sowieso gevlid zijn. Wie weet is ze ook verliefd op jou. Of niet, maar als je het niet probeert, zal je het nooit weten,’ zei Engel.

‘Ik weet het niet. Straks lacht ze me uit,’ zei de jongen. ‘Ik ben niet zo goed in schrijven en woorden. Ik ben beter met computers.’

‘Computers? Daar heb ik wel eens van gehoord. Dat zijn die enorme kasten met elektrische typemachines, toch?’ zei Engel. ‘Maar als je niet zo goed bent met woorden, is het lastig om een liefdesbrief te schrijven natuurlijk.’

Gargo zwaaide naar Engel en ze legde haar hand over de hoorn. ‘Wat is er, Gargo?’

‘Waarom spreek je niet met hem af? Dan kun je hem veel beter helpen,’ fluisterde hij.

Engel stak haar duim op, Gargo had al vaker gezegd dat ze meer moesten doen voor de kinderen dan alleen maar bellen. ‘Anders spreken we een keertje af en schrijven we samen een brief. Ik doe alles voor de liefde,’ zei Engel.

‘Ja,’ zei de jongen aan de telefoon. ‘Ik zou het fijn vinden als je kunt helpen.’

‘Zullen we morgen afspreken in de kathedraal, zo rond drie uur? Als je door de grote ingang komt, dan kun je je aan de rechterkant melden bij het winkeltje.’

‘Dat is goed, ik zal er zijn,’ zei de jongen.

‘Hartstikke fijn, tot snel,’ zei Engel. Ze keek Gargo aan en hij deed zijn stenen duimen in de lucht. Toch voelde ze zich niet helemaal op haar gemak, straks kwam het geheim van de levende standbeelden aan het licht. Misschien kon ze zich beter vermommen?

De brief was goed gelukt en de jongen had beloofd om de brief aan het meisje te geven. Hij had wel een beetje gek naar haar zitten kijken, alsof hij doorhad wie zij was. Engel had daarna niks meer van hem gehoord en ze begon zich zorgen te maken. Ze hoopte dat ze hem vannacht weer zou spreken. Hij had vast gewoon nog geen tijd gehad, omdat hij te druk was met zijn nieuwe vriendinnetje. Pril geluk, wat heerlijk, het toverde een grote glimlach op Engels gezicht. Het dreunende geluid van haar telefoon met draaischijf klonk als engelengeschal door de ruimte en ze pakte snel de hoorn op. Nog voordat ze haar vaste welkomstwoord kon zeggen, klonk er gehuil.

‘Het is jouw schuld,’ hoorde ze tussen het snikken door.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Engel.

‘Door jou word ik gepest,’ snikte de jongen. Hij haalde zijn neus op en begon weer hard te huilen. Engel kon hem bijna niet verstaan.

‘Rustig maar, het komt goed. Wat is er gebeurd?’ Ze plukte aan de veertjes van haar vleugels. Dit ging helemaal de verkeerde kant op.

Hoofdstuk 1

Dahlia

‘Het komt allemaal door jou. Ik heb die brief die wij samen hebben geschreven in haar kluisje op school gestopt. Vervolgens heeft zij die op het prikbord in de kantine opgehangen en gekopieerd en daarna aan iedereen gegeven. Nu heeft iedereen mijn brief gelezen en op de andere scholen in de stad gaan er ook al kopieën rond. Iedereen lacht mij uit, waar ik ook kom. Ik durf nu niet meer naar school,’ snikte de jongen.

‘Maar je kunt mij toch niet de schuld daarvan geven? Het zijn de kinderen die dat hebben gedaan, ik niet,’ stamelde Engel. Ze zag dat Gargo haar niet-begrijpend aankeek.

‘Jij bent nog erger dan zij allemaal! Ik dacht dat je mij ging helpen, dat je aan mijn kant stond,’ riep de jongen. ‘Ik dacht dat je mijn vriendin was!’

‘Sorry, ik wist het niet. Ik, ik, d-d-dacht dat ik kon helpen,’ zei Engel. ‘Ik dacht dat het meisje een mooie brief wel zou waarderen... en...’

‘Ik haat jou. Jij hebt mijn leven verpest en ik vergeef het je nooit. Wat heb je aan liefde als je hele leven voorbij is?’ riep de jongen en hij hing op.

‘Hallo? Hallo? Ben je er nog?’ riep Engel. Ze keek naar de zware hoorn in haar hand. Gargo stond naast haar. ‘Ik had het niet moeten doen, Gargo, ik had niet moeten afspreken en ik had hem geen advies mogen geven,’ begon Engel te ratelen. ‘Nu is het helemaal verkeerd gegaan. Ik had niet naar je moeten luisteren. Dit soort incidenten brengt ons geheim in gevaar.’ Gargo keek haar geschrokken aan. Ze wist dat ze niet zo boos op hem zou moeten zijn, ze had tenslotte zelf met de jongen afgesproken, maar het lukte haar niet om kalm te blijven.

Ze legde de hoorn terug op de telefoon. Ze pakte haar vele aantekeningen van de gesprekken met de jongen erbij en pakte een grote papieren map. Met een dikke viltstift schreef ze er iets op. Ze stond op en daardoor viel haar stoel met een harde klap naar achteren. Bij de grote houten kast opende ze de lade en stopte de map ertussen. Het gouden sleuteltje stopte ze in haar broekzak en ze veegde haar tranen weg. ‘Dit was een grote fout, vanaf nu wordt alles anders.’

Dahlia keek naar de zwarte dreigbrief in haar handen en ze voelde de grond trillen. Toen keek ze naar haar voeten en zag dat ze op het puntje van een klif stond. De trillingen werden steeds heftiger en ze liet zich op de grond vallen. Ze kon nog net over het randje van de afgrond kijken en zag toen haar huis in het zwarte gat verdwijnen. Dahlia hapte naar adem en haar hele lichaam begon te schudden. Het volgende moment was zij degene die naar beneden viel. Ze tuimelde het grote niets in.

Ze schrok wakker. Weer zo’n nachtmerrie. Sinds die eerste brief die ze stiekem had opengemaakt, had Dahlia deze valdromen. Al weken lang.

Ze keek op haar wekker, die de vorm van een schaap had, en zag dat het acht uur was. Vroeger toen ze klein was moest ze altijd in bed blijven totdat het schaap zijn ogen opendeed. Dat duurde Dahlia veel te lang, want ze werd altijd vroeg wakker. Mama, mamoe en Benja waren geen ochtendmensen en sliepen het liefst zo lang mogelijk uit. Dahlia was inmiddels een meester geworden in zachtjes doen, zodat iedereen in huis kon doorslapen als zij een ontbijtje ging maken.

Sinds een paar weken had Dahlia een hekel gekregen aan de zaterdag. Het was eerst haar lievelingsdag geweest. Totdat er steeds op zaterdag een dreigbrief aan haar moeders in de brievenbus zat. Dahlia wist heus wel dat ze de brieven helemaal niet had mogen lezen. Maar de eerste zwarte, glanzende envelop had er zó mooi uitgezien, dat haar nieuwsgierigheid het had gewonnen en ze de brief toch was gaan lezen. Daar was ze eigenlijk ook wel blij mee, want nu kon ze het gevaar dat er in de brief stond zelf oplossen en hoefden mama en mamoe niet nog meer stress te krijgen. Alleen wist ze na drie brieven niet meer zo zeker of het wel een goed idee was geweest om ze geheim te houden.

Dahlia stapte uit bed, trok haar tijger-onesie aan en liep langs een slappende Benja. Hij lag helemaal bedolven onder zijn knuffels. De grootste, een versleten oranje vos, gebruikte hij als kussen. Ze trok de deurklink eerst naar zich toe voordat ze deze naar beneden drukte, dan maakte hij het minste geluid. Op de kleine overloop nam ze een grote stap, precies over de houten plank die altijd zo kraakte. De leuning van de trap ontweek ze, die maakte te veel geluid als je die vastpakte.

Ze zag het meteen toen ze halverwege was. Er stak weer zo'n zwarte envelop uit de brievenbus in de deur. De envelop zat vast tussen de donkerbruine borstels aan de binnenkant van de gleuf. De haren van de borstels leken op kleine handjes die uit alle macht probeerden om de envelop tegen te houden. Alsof ze wisten dat ze slecht nieuws vasthielden. Dahlia ademde diep door haar neus in en blies de lucht een beetje schokkerig door haar mond naar buiten.

'Dahlia, wat doe je daar?' Mamoe stond bovenaan de trap. Ze wankelde de trap af terwijl de trapleuning kraakte.

Dahlia draaide zich razendsnel om. 'Het is de nieuwe *Origami Kids*,' zei ze snel. Mamoe knikte en liep naar de keuken toe. Dahlia hoorde het water stromen voor het neuskannetje waar haar moeder elke ochtend en avond haar neus mee spoelde. Ze propte de envelop in de zak van haar onesie. Een scherp hoekje van het zwarte papier maakte een venijnig sneetje in het velletje tussen haar wijsvinger en middelvinger en een pijnscheut trok door haar hand. Ze rende vlug de trap op en sloot zich op in de badkamer. Met haar vingernagel duwde ze onder het randje van de envelop en

heel langzaam scheurde ze het zwarte papier uit elkaar. Als eerste kwam er een groot logo op wit papier tevoorschijn. In dikke, zwarte letters stond er ZWARTWATER BV met kleine zwarte golfjes eronder. Precies hetzelfde als de vorige drie brieven, die nu veilig onder Dahlia's matras lagen. Ze las de brief vluchtig door. *Laatste oproep, in gebreke, uitzettingsbevel, noodopvang, ontruiming.* De brief was ondertekend door ene Maarten Zwartwater. CEO ZWARTWATER BV stond er onder zijn naam. Dahlia begreep niet precies wat het allemaal betekende, maar ze wist dat ze te lang had gewacht met het vinden van een oplossing.

Ze sloop terug naar haar bed en duwde haar matras omhoog. Ze legde de nieuwe brief bij de andere en liet haar matras als een deksel haar geheim bedekken. Ze werden hun huis uit gezet door de huisbaas. Erger nog: het werd gesloopt. Volgende maand al en Dahlia moest zo snel mogelijk in actie komen, maar hoe? Het angstige gevoel in de valdroom voelde ze nu langzaam omhoogkruipen in haar keel.

'Benja, geen aardbeien bij je granola, die fruitsuikers zijn niet goed voor je, zo vroeg in de ochtend,' zei mamoe, terwijl ze een kopje verse muntthee voor hem inschonk.

'Laat dat kind toch,' zei mama met haar ogen op haar telefoon, 'wees blij dat hij zo van fruit houdt.'

'Hij mag ook wel fruit, maar pas als hij eerst iets hartigs op heeft,' zei mamoe. 'En zit niet de hele tijd op je telefoon tijdens het ontbijt.' Mamoe keek mama vragend aan.

Dahlia zag dat Benja een paar aardbeien pakte en in zijn mond propte. 'Waar liggen mijn scheenbeschermers? Ik kan ze nergens vinden,' vroeg hij met volle mond aan niemand in het bijzonder.

'Leg die dan ook terug op hun plek, dat hoef ik toch niet elke keer te...' Mama stopte met haar verhaal.

'Wat is er?' vroeg mamoe.

'Er staat weer een heel verhaal over Maarten Zwartwater online. Er gaat geen dag voorbij of hij zet weer een winkelier uit een van zijn panden. Dit keer is het die kleine snoepwinkel aan de Markt,' verzuchtte mama. 'Die moet binnen een week de winkel leeg opleveren. De eigenaresse

heeft nauwelijks tijd om een opslag te vinden voor haar snoepvoorraad.'

Benja maakte van de gelegenheid gebruik en pakte nog een paar aardbeien uit het zakje.

Dahlia voelde zich warm worden. 'Wie is hij dan?' vroeg ze zo normaal mogelijk.

'Hij is de eigenaar van Zwartwater BV. Dat is een bouw- en sloopbedrijf dat huizen en winkels opkoopt en opknapt, maar ook nieuwe flats overal bouwt. Maarten Zwartwater bezit op deze manier zo'n beetje alle huizen en winkels in de stad. Ook wij huren ons huis van hem. Volgens mij heeft hij trouwens nog veel meer bedrijven,' zei mama. 'Benja, geen aardbeien meer voor jou en pak je spullen.' Ze stond op, gaf mamoe een kus en liep met Benja naar hun jassen. Uit het mandje naast de deur pakte ze de scheenbeschermers. 'Gewoon op hun plek, Benja.' Net op dat moment hoorden ze gekrabbel aan de deur. 'Hé Tijn, ben je klaar met jagen? Nou, wij gaan, tot straks,' zei mama, terwijl ze hun witte, langharige kat binnenliet en met Benja vertrok.

'Mamoe, waarom zet Zwartwater al die winkeliers hun winkels uit?' vroeg Dahlia.

'Hij koopt de winkels eerst op en verbouwt ze dan. Of hij sloopt ze. Daarna zet hij er dan tegen een veel hogere huurprijs een nieuwe winkelier in en dat doet hij dan elke paar jaar,' vertelde mamoe. 'Zo verdient hij elke keer veel meer geld aan de huur die hij kan vragen. Ik vind het jammer, want er komen allemaal dezelfde soort winkels voor terug. En ook zonde voor het milieu, want al die spullen die gebruikt worden voor de winkels worden gewoon weggegooid.'

'Kan hij dat ook bij ons doen? Ons zomaar het huis uit zetten? Of slopen?' vroeg Dahlia. Ze dacht aan die enveloppen onder haar matras.

Mamoe keek Dahlia aan. 'Nee hoor, lieverd, ben jij mal.'

Vroeger zeiden Dahlia's moeders dat haar neus krulde als ze een leugentje vertelde. Ze probeerde te zien of er iets met mamoe's neus gebeurde, maar ze zag er niks gekks aan.

Mamoe liep naar de kast. 'Zo Tijn, en nu is het tijd om jou eens even goed te borstelen,' zei ze, terwijl ze de houten kattenborstel pakte. Zodra Tijn de la open hoorde gaan, nam hij een spurt naar de deur. Zoals altijd

Hoofdstuk 2

Gargo

was mamoe sneller dan de kat en begon ze na wat gespartel zijn lange haren te borstelen. ‘Wil jij nog even de pot met de kattenharen pakken? Ik denk dat ik bijna genoeg heb voor een mooie trui.’

Dahlia pakte een grote glazen pot met een verzameling van Tijms haar uit de trapkast. Mamoe had jaren geleden een workshop *Creatief met een spinnenwiel – kattenhaar* gevolgd en sindsdien bewaarde ze alle haren van Tijm na zijn borstelbeurten. Ze kon er dan later garen van maken en daarvan een trui of muts breien.

Daarna liep Dahlia de trap op naar haar slaapkamer en voelde tranen opwellen. Hoe klein hun huis en slaapkamer ook was, het was haar *thuis*. Ze wilde hier nooit meer weg. Ze keek haar slaapkamer rond. Ze hield niet van weggooien en wilde het liefst alles bewaren. De planken aan haar kant van de kamer stonden vol met origami-vogeltjes en kistjes die gevuld waren met haar schatten, zoals gevonden stenen en schelpen. Ook verzamelde ze vogelveertjes die ze op straat vond. Veren van meeuwen, spreeuwen of van pimpelmeesjes, wat ze ook maar kon vinden. Als ze genoeg veertjes had, maakte ze er samen met mamoe een dromenvanger van en hing ze deze boven haar bed. Jammer genoeg hielden ze de nachtmerries niet tegen. Ze pakte het boek *Stadsvogels herkennen* van de plank boven haar hoofdeinde. Daarna tilde ze haar matras op, pakte de vier zwarte enveloppen en ze stopte deze samen met het boek in haar tas.

‘Doei mamoe, ik ga Aya ophalen en dan de stad in, tot straks!’ riep Dahlia voordat ze de voordeur dichttrok. Ze voelde het verdriet als kleine soldaatjes door haar lijf marcheren. Zouden ze echt hun huis uit worden gezet? Ze wist het antwoord op deze vraag, maar wilde het niet toelaten. Ze wilde dat de soldaatjes het antwoord zouden kapotschieten en laten verdwijnen.

De zon zou snel genoeg weer boven de stad haar zacht oranje stralen over de huizen en gebouwen laten schijnen. Ook over de eeuwenoude kathedraal en de vele tientallen standbeelden die erop stonden. Sommige beelden stonden al honderden jaren op de kathedraal. Er stond één engel tussen waar er maar een van was op de hele wereld. Deze stenen engel droeg een spijkerbroek, had een laptoptas bij haar voeten staan en hield een mobiele telefoon vast. Ze stond er nog niet zo heel erg lang, in kathedraaljaren dan, maar mensen kwamen van over de hele wereld om haar te bekijken. Ze zouden bijna vergeten dat er nog meer bijzondere beelden op de kathedraal te vinden waren, want naast deze bellende engel stonden er ook andere magische figuren op: draken, vogelachtige feniksen en monsterachtige waterspuwers. In vroegere tijden lieten deze waterspuwers het regenwater van het gebouw af voeren, maar dat was nu niet meer nodig omdat er regenpijpen langs de kathedraal liepen.

Als mensen écht goed zouden kijken, zouden ze zien dat er elke nacht wel een paar beelden misten. Want de beelden stonden niet alleen op